

А башибозукът и когато е билъ ситъ, е билъ зълъ; и когато е билъ усмихнатъ, мразилъ е гяуритѣ, силилъ се е да ги затрие. Колкото повече гяури е затрилъ, толкова повече рѣзки ще сложи върху дръжката на ятагана си. А горе, на небето — Аллахъ най-внимателно брой рѣзкитѣ. Брой ги и разпорежда: ти тамъ, а ти ей тамъ!

Сега, наистина, е по-трудно да се затриятъ гяуритѣ, но защо да не ги изпждятъ? Ще ги събератъ всички, да си взематъ каквото искатъ и да вървятъ при московцитѣ. Две хиляди кжщи нѣма да горятъ дърва, десетъ хиляди гърла нѣма да хабятъ хлѣба!

— Да изпждимъ гяуритѣ! Да се махатъ!

— Не бива! Като отидатъ при московцитѣ, ще разкажатъ, че въ Русчукъ нѣма хлѣбъ, че хората мратъ, че е страшно — а московцитѣ това чакатъ. Ще ударятъ отъ четири страни града и ще го съсипятъ.

— Тогава?

Въ конака не знаятъ какво биха направили турцитѣ-башибозуци, когато имъ причернѣе. Въ конака никога не сж знаели. Тамъ само мислятъ. Захапали чибуцитѣ, засмукали наргелетата, тамъ всички мислятъ съ великото ориенталско безразличие и примиримостъ: „Аллахъ си знае работата!“

А между турцитѣ въ града започватъ да сновятъ дервиши съ зелени джубета и свещени зелени чалми. Дервишитѣ отговарятъ на онова безизходно „тогава“. И отговарятъ съ студения цинизъмъ на философи и съ жестокото остроумие на единъ помжтенъ отъ гладъ мозъкъ:

— Отсѣчената глава не говори и нищо не ще може да каже на московцитѣ. А труповетѣ нѣматъ